

โรงเรียนเป็นเพียงโรงฝึกสัตว์เศรษฐกิจให้เข้าลู่วิ่ง

ผู้เขียน พระมหาพวงศันรินทร์ ลีตวิโส วัดสุทัศนเทพวราราม กทม.

โรงเรียนเป็นเพียงโรงฝึกสัตว์เศรษฐกิจให้เข้าลู่วิ่ง แต่ถ้าเทียบกับการจัดการศึกษาอย่างไม่ดี ก็จะมองเพียงแคการศึกษาในระบบโรงเรียน ก็จะเป็นเพียงแค่การฝึกคนให้เป็นสัตว์เศรษฐกิจ ฝึกให้เข้าลู่วิ่ง แข่งขันกันเป็นบ้าเป็นหลังตั้งแต่ยังเล็ก ๆ โดยพหุติณัย โดยงบประมาณ โดยความรู้สึกจริงๆ โดยความเคยชินของคนในระบบโรงเรียน ได้ทุ่มเทไปในส่วนของการเรียนวิชาเพื่อการสอบแข่งขันเอาเครื่องล่อเท่านั้นเอง โดยพฤติกรรมที่เป็นซ้ำๆ กันอยู่ก็เป็นเพียงแค่นั้นจริงๆ และการศึกษาในระบบโรงเรียน ที่ไม่สมบูรณ์นี้ ก็จะหลอหลอมแต่คนที่ขำรด เป็นส่วนเสียของความเป็นคนเป็นมนุษย์มาให้แก่สังคมเท่านั้น ถามว่ามนุษย์มีคุณค่าเพียงแคความรู้ที่เอาไปสอบอย่างนั้นหรือ ? เป็นเพียงสัตว์ที่เขาฝึกเข้าลู่วิ่งเท่านั้นหรือ?

จากที่บ้าน ในครอบครัว พ่อแม่ก็โดนสังคมสมัยใหม่บ่มเพาะให้มีความเชื่อ ความเคยชิน ว่าความเชี่ยวชาญในการให้การศึกษาอบรมบ่มเพาะ เด็ก ก็คือครูในโรงเรียน ตนเองก็ต้องรีบทำงานหาเงิน มาเลี้ยงลูก ซึ่งก็เป็นการเลี้ยงที่มีความหมายแคบลงมาแค่เพียงเลี้ยงทางวัตถุ ทางสรีระร่างกายเท่านั้น และมักจะกินพอดีจนทำให้เด็กเป็นพวกบริโภคนิยมอย่างฝังราก ส่วนอื่นของเด็ก ก็หวังว่าโรงเรียนจะเลี้ยง อบรม ดูแลลูกให้ เมื่อ ตามมาดูที่โรงเรียนก็ปรากฏว่า ครูก็บอกว่าภาระงานสอน 8 คาบในหนึ่งวัน ก็หนัก เหนื่อยแฉะแล้ว เด็กต่อครูก็เยอะมาก ยังมึนงานอย่างอื่นอีก เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะมีเวลาอบรมบ่มเพาะส่วนอื่นของเด็ก

ความเคยชินส่วนใหญ่ทางพหุติณัย จึงเป็นเพียงการให้ความรู้เพื่อสอบ โรงเรียนจึงเป็นโรงฝึกสัตว์เศรษฐกิจให้เข้าลู่วิ่งไปโดยไม่รู้ตัว ไปๆ มาๆ เด็กสมัยนี้และที่ผ่านมามาก 30-40 ปี จึงน่าสงสารมาก เพราะไม่มีใครเลี้ยงเลยแล้วถามว่าใครละที่คอยเลี้ยงคอยบ่มเพาะ ก็สังคมที่เลวร้ายที่ห้อมล้อมอยู่ทุกหัวระแหงนี้แหละที่เลี้ยง พ่อแม่ก็ซ้ำเติมให้เป็นพวกบริโภคนิยม โรงเรียนก็ซ้ำเติมให้เป็นพวกสัตว์เศรษฐกิจ สื่อก็พร้อมที่จะมอมเมา ชั่วยุคกระตุ้นให้อยากมากๆ ระบบเศรษฐกิจแบบมิจลาทีวี่นี้ก็พร้อมที่จะให้ผู้ใหญ่หากินจากการหลอเด็กให้ยอมมอมเมาเด็ก อิทธิพลกลมจากหมู่เพื่อนก็พร้อมจะจูงมือพากันไปลงเหวด้วยความเต็มใจ "โดยไม่ได้มีกระบวนการทางสังคมใดๆ เลยที่จะให้สติปัญญาเป็นภูมิคุ้มกันแก่เด็กและทุกคนในสังคมของเราอย่างเป็นรูปธรรมในวิถีชีวิต" ในขณะที่สิ่งดีๆ ในวันวาน ได้เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่ที่ร่วมกันสร้างสังคมอันเลวร้ายนี้กันอย่างเมามัมน ปราบจลาจลสติตื่นรู้ภัยที่เหมือนไฟกำลังจะไหม้บ้านตัวเองอยู่ แมตตอนนี้ก็อาจยังไม่ค่อยจะตระหนักรู้ตัวกัน